

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρυσχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁμηροειδῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖο Ἐκωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς

Ἑσωτερικὸς

Ἐτήσιος Δρ. 16.—
ἡμηνεῖος » 8,50
Τριμηνεῖος » 4,50

Ἐτήσιος Δρ. 25.—
ἡμηνεῖος » 12.—
Τριμηνεῖος » 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου Δρ. 88 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτες 44ον. — Ἀριθ. 30

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

«Ὦντε, γι' αὐτὴ τὴ φορὰ, τὸ κόλπο εἶχε ἀποτύχει.

Ἀποῦ ἔφυγαν οἱ κκοουργοί, ὁ Φρέδος ἔδωκε στὸ φίλο του τὴν ἀδεία νὰ πάη στὸ μαγαζὶ κι' ὁ μαθητεύμενος κατέβηκε ἀπὸ τὴ σκάλα, ἐνῶ ὁ Φρέδος κατέβηκε ἀπ' τὰ κεραμίδια, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ ἡ κυρία Ἀζάρ καὶ νὰ μάθῃ τὴ νυχτερινή του ἐπίσκεψιν.

Ὅταν συναντήθηκαν πάλι στὸ μαγαζὶ, ὁ Φρέδος ἐφρόντισε νὰνανεώσῃ τὴ συμβουλὴς του.

— Ἰουλιανέ! φυλάξου!... Μὴ βγαίνεις βῆμα ἀπ' τὸ σπίτι... Μὴν ἐμπιστεύεσαι σὲ κανένα καὶ σὲ τίποτα, γιὰτὶ ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἐξῆς, χί-

«Ἰουλιανέ! φυλάξου!» (Σελ. 233 στ. α')

λοι-δυὸ κίνδυνοι κρέμονται πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου. Ἴσως θὰ προσπαθήσουν νὰ σὲ κλέψουν, νὰ σ' ἐξαφάνισουν ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ἴσως καὶ νὰ σὲ σκοτώσουν... Τὰ μάτια σου τέσσερα!

— Μὰ ἐπιτέλους, ἔκαμε ὁ μαθητεύ-

μενος φοδισμένος ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, πές μου κι' ἐμένα ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ θανόσιμοι ἐχθροί μου, ποὺ ἐσύ, φαίνεται, τοὺς ξέρεις κι' ἐγὼ δὲν τοὺς ξέρω... Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς μάθω, γιὰ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ!

— Γιατί; Δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι λοιπόν;

— Σ' ἐμπιστεύομαι, μὰ μὴν ἐπιμένεις. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάμω αὐτό· ἂν τῶκανα, θὰ ἤμουν ἕνας προδότης. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως, ὅτι σὲ λίγες μέρες θὰ σοῦ φέρω ὅλα τὰ χαρτιά ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ πάρῃς τὴν περιουσία σου. Ἀμα στὰ φέρω, θὰ συμβουλευθῇς τὸν κύρ-Ἀζάρ τί πρέπει νὰ κάμῃς καὶ αὐτὸς θὰ σ' ὀδηγήσῃ. Ὡς τότε ὅμως πρέπει νὰ κρατήσῃς ὀλότελα μυστικὸ ὅ,τι σοῦ εἶπα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

Ὁ Ἰουλιανὸς ἐδίστασε μιὰ στιγμή ν' ἀπαντήσῃ. Ἦταν παιδί σοδάρ, φύχραιμο, λογικὸ καὶ θὰ ἤθελε νὰ μπορούσε νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν στὸν ἀφεντικὸ του ἢ σὲ κανέναν ἄλλο μεγαλύτερο. Ἀπ' τὴν ἄλλη ὅμως μεριὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι χωρὶς τὸ Φρέδο, δὲ θάχε μάθει τίποτε ἀπ' ὅ,τι ἤξερε τώρα. Αὐτὸς τοῦ ἔφερε τὴν εἰδήσιν, αὐτὸς τὸν προφύλαξε ἀπ' τὰ χέρια τῶν κκοουργῶν, ποὺ τὸν περίμεναν στὴν αὐλή.

— Ἐστῶ! τοῦ εἶπε, σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν θὰ πῶ τίποτε σὲ κανένα, ὡς που νὰ μοῦ φέρῃς τὰ χαρτιά ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φρέδου ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ.

— Ὁρατά, εἶπε, τώρα εἶμαι ἡσυχος. Καλὴ ἀντάμωσιν!

Κι' ὁ Φρέδος βγήκε.

Περπατώντας ἐσκάρωνε τὸ σχέδιό του.

Ἡ εὐθύνη ποὺ εἶχε ἀναλάβει ἦταν βαρειά, αἰσθανόταν ὅμως ὅτι εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τὰ βγάλῃ πέρα.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος, συλ-

λογιζόταν πρέπει νὰ πάρω πίσω τὴν κασσετίνα. Τὶ καλὰ ποὺ ἀκόμη δὲν τὸ εἶπα στοὺς κκοουργους, ὅτι σκοπεύω νὰ τοὺς ἀφήσω καὶ νὰ φύγω... Θὰ πηγαίνω κάθε βράδυ στὶς συναθροίσεις καὶ, ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ πάρω πίσω τὴν κασσετίνα καὶ τὰ χαρτιά.

«Τὸν σήκωσέ με τὰ μακρὰ τοῦ χέρια...» (Σελ. 234, στ. β')

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, τὸ παιδί ἔφτασε στὴ λεωφόρο Ποασσονιέρ, γιὰτὶ ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ μὴν ἀφίση καὶ τὴ θέσιν ποὺ εἶχε στοῦ σινιὸρ Πελιάσκο.

Ἡ ὥρα ἦταν σχεδὸν ὀκτώ ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Ἰταλοῦ. Κατέβηκε ὁ ἴδιος καὶ τοῦ ἀνοίξε. Εἶχε ὅμως πολὺ δυσανεστήμενο ὕψος σήμερα ὁ καλὸς Πελιάσκο.

— Ἀ μπαμπίνο! φώναξε αὐστηρὰ μόλις τὸν εἶδε, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι τέτοια ὥρα; Ὅλη τὴ νύκτα ἐγκώ κι' ἡ γκυναῖκα μου ντὲν κοιμητήκαμε κατόλου γιὰ νὰ σὲ περιμένουμε!... Καὶ σὺ ἔρχεσαι στίς ὀκτώ τὸ πρωτὶ!... Τὶ κάλια εἰν' αὐτά;

Ὁ Φρέδος ἀποκρίθηκε ὅτι εἶχε πάει νὰ ἴδῃ τὴ μητέρα του κι' ὅτι εἶχε κοιμηθῇ στὸ σπίτι της.

Ἡ σινιόρα, ποὺ εἶχε ἔρθει κι'

αυτή να ενώσει τις διαμαρτυρίες της, δεν πίστεψε καθόλου αυτή τη δικαιολογία.

—Πού κάθεται ή μαμά σου; ρώτησε... Θέλω να την ιδώ... Δε μπορούμε ν' αφήνουμε ένα παιδί της ηλικίας σου να περνάει έξω τη νύχτα του, χωρίς να ξέρουμε πού πάει.

Ο Φρέδος όμως άρχισε να θυμώνει.

—Αν δεν είστε ευχαριστημένοι από μένα, δεν έχετε παρά να μου το πείτε, είπε ξερά, κι' εγώ φεύγω άμέσως!

Η άπειλή αυτή έφερε το αποτέλεσμα της.

Ο Ιταλός, πού τον επάγωνε και μόνο ή ιδέα ότι τó παιδί μπορούσε να φύγει προτού τελειώσει ή Έκθεση, άλλαξε άμέσως στάση, ξανάγεινε μαλακός κι' άρχισε να διαμαρτύρεται:

—Α! άμικο μίο, γιατί; Νά μάς άφίσης, έμάς πού σ' άγκαπούμε τόσο πολύ; Έμεις από έντιαφέρο για σένα, για τήν ύγκεια σου, ντέν τέλουμε να γκυρίζεις έξω τις νύχτες. Τό ξε- ρεις όμως καλά ότι σου ύποσκέτη-α προκτές, όταν γκυρίζαμε από τόν αυτοκράτορα, ότι ντέν τά σέ ντιώξω ποτέ, ποτέ!

—Κι' εγώ άλλο δε θέλω, άπάν- τησε ό Φρέδος, παρά να μένω μαζί σας· μ'αυτές τις ήμέρες έχω ανάγκη να είμαι έλεύθερος, να μπορώ να γυρίζω, ότι ώρα θέλω τó βράδυ, έκτός άπ' τις ώρες της εργασίας μου, και να μή με γκυρινιάσετε άν περνά τήν νύχτα μου έξω... Αύτοι είναι οι όροι μου: τούς δέχεσθε; Η ναι ή όχι, πήτε, ή όχι!

Η σινιόρα θύμωσε βλέποντας νάχη τόση αυθάδεια ένα παιδί δεκα- τριών χρόνων· ό Πελιάσκος όμως τήν ένοφε.

—Κονσουέλα, άγκάπη μου, είσαι βλακόμετρο!...πήγαινε να λντής μήν πιάνουν τά μακαρόνια... Άσε με μένα να κανονίσω τήν ύπόθεση με τó παιντί!

Η Ιταλίδα έφυγε μουρμουρίζοντας:

—Αυτά δεν είναι ξάστερα πράγ- ματα!... Άκους εκεί να ζητά να τού επιτρέψουμε να περνά τις νύχτες του έξω! Πρέπει να τή γνωρίσω εγώ τή μαμά του! Πρέπει να τή γνωρίσω!

Ένα κεραυνόβολο βλέμμα τού Πε- λιιάσκου τήν έκαμε πάλι να πάψη και ν' άποφασίση τέλος να πάη να ιδή τά μακαρόνια της.

Όταν ό μηχανικός έμεινε μόνος με τó Φρέδο, άκούμπησε τó χέρι στόν ώμο του και παίρνοντας ύφος εγκάρ- διο κι' έμπιστευτικό, προσπάθησε να τού άποσπάση τά μυστικά του:

—Για νά ν'νοούμε! είπε... τι συμβαίνει, μπαμπίνο;... Μπορείς να

τά πής δλα στο φίλο σου... Σε βε- θαιώνω, ότι τά μπορέσω να σου φαί- ω κρήσιμος, άν έκης τίποτε στενοκό- ριες. Είσαι έξυπνο και πονηρό μπα- μπίνο, τό ξέρω, μ'ά πάντα ένα παιν- τί της ηλικίας σου έχει ανάγκη να τού ντινή συμβουλές ένα πρόσωπο μεγάλο. Γιατί ντέν τέλεις να μου πής τι ντουλιές έχεις και ζητάς να βρίσκεσαι ύλην τήν ώρα έξω;

Λίγο έλειψε να παρασυρθή ό Φρέ- dos άπ' τήν καλωσύνη τού Ιταλού και να τού τά έμπιστευθή τά μυστι- κά του. Κρατήθηκε όμως, συλλογι- ζόμενος με λύπη ότι δεν μπορούσε να τó κάμει. Και δεν μπορούσε για δυό λόγους: Πρώτα-πρώτα τόν έδέσμευε ό έρκος πού είχε κάμει πάνω στο κρανίο· και δεύτερο, συλλογίστηκε ότι ό κύριός του θά δισταζε βέβαια πολύ να κρατήσει για ύπάλληλό του ένα μέλος της περιδότης συμμορίας της Μαύρης Μάσκας.

Περιορίστηκε λοιπόν να τού πη- ότι δεν ήταν στο χέρι του να μαρτυ- ρήση τά μυστικά του, εδώς όμως όταν θά μπορούσε, θά τού τά έμπι- στεύεσαν ολοπρόθυμα.

Η συζήτηση σταμάτησε ως έδω κι' ό Φρέδος βγήκε σ' δλα κερδισμέ- νος. Συμφώνησε με τόν Ιταλό ότι, έκτός από τις ώρες εκείνες πού τόν χρειζόταν στην Έκθεση για τó άν- δρικόκελλο, θά ήταν έντελώς έλεύ- θερος.

Όλα λοιπόν επήγαιναν καλά: Δια- τηρούσε τή θέση του, είχε στέγη στο Ιταλού σάν και πρώτα, και συγχρόνως μπορούσε να κριτάξη και τó σχέδιό του, ν' ξαναπαρή δηλαδή τήν κασσετίνα με τά χαρτιά τού Ιουλιανού.

Πραγματικώς, τó ίδιο βράδυ, ύπερ άπ' τήν παράσταση στην Έκ- θεση, ό γιός τού Δυρμπάν, μ' δλο τó χτεσινό ξενούχι, πήγε στην «Α- φθονία». Ό Φιδές τόν έδέχθηκε μ' άνοιχτές άγκάλες.

—Καλώς ώρισε, γιόκα μου! τού είπε και τόν σήκωτε με τά δυό μα- κρού του χέρια. Χαίρομαι πού σέ βλέπω! Θέλω να σέ συγχαρώ, γιατί χτές τó βράδυ δεν πρόφτασα.

Όλοι οι ίππότες, πού ήταν μπρο- στά, περικύκλωσαν τó παιδί και τó γέμισαν επαινους. Τό «άριστούργη- μά» του ήταν έν' άπ' τά καλύτερα «άριστουργήματα» πού τούς είχαν παρουσιαστεί ως τώρα. Έπρεπε να γραφτή στη «Χρυσή Βίβλο» της συμ- μορίας.

Ο Φρέδος άκουγε δλ' αυτά τά εγκώμια με μιάν άδιαφορίαν κι' άπά- θεια, πού έκανε τούς κακούργους να εκτιμούν άκόμη περισσότερο τó χα- ρακτήρα του.

—Είναι παιδί πού θά πάει μπρο- στά, έλεγαν μεταξύ τους... Βαδίζει, φαίνεται, στα ίχνη τού πατέρα του και σέ λίγα χρόνια ίσως-ίσως θά γί- νει βασιλιάς μας.

Ενώ αυτά λεγόνταν γι' αυτόν, ό γιός τού Δυρμπάν πήρε κατά μέρος τόν Φιδέ, πού καθόταν στο τραπέζι μπρός σ' ένα μπουκάλι ρυκής, και προσπάθησε να πάρη τις πληροφορίες πού τού χρειάζονταν. Ήξερε πως με τόν Φιδέ δεν τάβγαζε πέρα, γι' αυτό, χωρίς να τού πρύψη τίποτε, τόν ρώ- τησε ξάστερα:

—Τί πρέπει να κάμω για να πάρω πίσω τήν κασσετίνα, πού έδωσα χθές στο βασιλιά;

Ο κακούργος δεν άπάντησε άμέ- σως. Κάρφωσε τά μάτια του πάνω στο παιδί και προσπαθούσε να μαν- τεύση με τί σκοπό τού έκανε αυτή τήν έρώτηση.

Έξαφνα ένόμισε πως τó βρήκε.

—Σχεδιάζεις κανένα άλλο κόλπο; ρώτησε.

—Ναι, άπάντησε τó παιδί.

Ο έλθουσιασμός τού κακούργου δεν είχε πιό θρια.

Δέν τόν έδειχνε με φωνές γιατί οι ίππότες της Μαύρης Μάσκας είχαν πάντα τά μυαλά τους τετρακόσια. Σε τίποτε δεν είχαν άπόλυτη έμπιστο- σύνη και πάντα φοδόνταν μήπως κι' οι τοίχοι έχουν αυτιά.

Γι' αυτό ό Φιδές έφερε τήν καρέ- κλα του κοντά στο Φρέδο κι' ή συ- ζήτηση εξακολούθησε με σιγανή φωνή.

—Μικρέ, μουρμούριζε στ' αυτί του, είσαι ώρισμένως πρώτης τάξεως παιδί και άξίζεις περισσότερο άπ' ό,τι ένόμιζα. Δέν τέλειωσε καλά- καλά άκόμη τήν κλεψιά της κασσε- τίνας και σχεδιάζει κιόλας καινούρ- γιο κόλπο... Είναι κάτι ύπέροχο και σέ θαυμάζω, παιδί μου.

—Καλά! καλά! διέκοψε τó παιδί. Δέν πρόκειται τώρα νακούσω τούς θαυ- μασμούς σου, πρόκειται να μου πής πως θά μπορέσω να ξαναπαρώ τήν κα- σσετίνα μου.

—Έχει πράγματα άξια μέσα;

—Μεγάλης άξιας!

—Λεφτά;

—Όχι, χαρτιά.

Όστερ' άπ' αυτόν τόν σύντομο διά- λογο ό Φιδές έσφύριζε με τó στόμα του, σηκώθηκε με τó ποτήρι στο χέρι και πήγε να τσουγκρίση με τούς πλαί- νούς του. Είπε κάτι εύφρολογίες για να στρέψη άλλου τήν προσοχή τους κι' ήρθε πάλι και άθήσε πλάι στο παιδί, πού περιέμενε άνυπόμονα τήν άπάντησή του.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

PASTORAL Δ.

Ένα σπιτάκι άποθυμώ τήν ώρα πού νυκτώνει:

Στάσηπα τά χαγιάτια του κληματαριά φουντώνει...

Στό χαμηλό παράθυρο, πού άλαφροπνέει τ' άγέρι,

ώρες τó μέτωπο άκκουμπώ, στοχαστικά, στο χέρι.

Ίδια πολύχρος, τρυφερές κελαιδισμός, πού βγαίνει άκέρια ή άνθρωπινή ζωή,

φαιδρή, καθώς βραδιάζει, — Σμειχτή ή βουή της γειτονιάς,

(ή βούση, τó στεφάνι, τ' άμάξι, τών παιδιών φωνές),

γλυκά ως τ' ουτί μου φτάνει.

Κ' οι θύμησές μου εριγυρνούν μαζί με τó λιβάδι

πού ζώνει τι κονίσματα σέ θαλασσά στεφάνι,

κ' έρχονται πίσω, σ' ν πουλιά πολύ μακριά διωγμένα,

πού έννοιωσαν στην πατρίδα τους τήν άνοιξη, άπ' τά ξίνα.

Μαθη-ρες σιογιόλητες, στόν ίσκιό, ταίρια-ταίρια περνώντας πάνε κ' έρχονται,

πιασμένες άπ' τά χέρια, κ' οι άσπρες κορδέλλες στα στρωτά

μαλλιά τους, πού άνεμίζουν, τις πεταλούδες πού πετούν

τριγύρω τους, φοβίζουν.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΛΙΡΑ

Δραματάκι μονόπρακτο

ΠΡΟΣΩΠΑ: Κ^{ος} ΠΕΡΙΚΛΗΣ, Κ^α ΚΑΤΙΝΑ, γυναίκα τού, Η ΓΙΑΓΙΑ, μη- τέρα της, ΝΙΤΣΑ, κόρη τού σ 13, χρο- νώ ν, ΛΙΝΑ, άδελφή τής, 11 χρόνων.

Η σκηνή μικρό σαλόνι. Παράθυρα σά πλάγια, πόρτα στο βάθος.

Η ΓΙΑΓΙΑ κι' ή Κ^α ΚΑΤΙΝΑ κεντοβν και συζητούν. Είναι καθισμένες κοντά σ' έν άπό τά παράθυρα, πού βλέπει έξω στο δρόμο. Η ΓΙΑΓΙΑ φαίνεται πως άποκρίνε- ται σέ άρχισμένη κουβέντα.

ΣΚΗΝΗ Ι

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Αυτό τουλάχιστο δε μπορείς να τó άρνηθής.

Κ^α ΚΑΤΙΝΑ:—Ναι, δε λέω όχι. Μά μ' αυτό δε σκεπάζονται δλα τάλ- λα.

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Νομίζεις. Νάξερεις όμως τι χάρισμα μεγάλο είναι στο παιδιά ή έξυπνάδα!

Κ^α ΚΑΤΙΝΑ:—Εγώ, σέ βεβαιώ, μητέρα, θά προτιμούσα να ήταν οι κόρες μου λιγότερο έξυπνες,μ'ά περισ- σότερο φρόνιμες. Έπειτα δλα τά παιδιά, στην ήλικία τους, είναι έξυ- πνα, ζωηρά. Η Νίτσα και ή Λίνα δε βλέπω νάχουν τίποτα ξεχωριστό, έκτός άπό τή μεγάλη διάθεση για καυγά- δες και φασαρίες.

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Είμαι διπλή σχεδόν

στά χρόνια από σένα κι' έτσι έχω δει περισσότερα. Σου λέω λοιπόν πως δλα τά παιδιά δεν είναι έξυπνα και ζωηρά, όπως λές, στην ήλικία των κοριτσιών μας. Δέν έχεις προσέξει άλλη φορά τόσο πολύ τά παιδιά. Γι' αυτό τó λές. Έγώ όμως έχω δει παιδιά, πού ή κουταμάρα τους είναι τόσο μεγάλη, πού να χάνεται, να υποχωρή μπρο- στά της κι' ή άγάπη άκόμα των γο- νειών τους. Έπειτα έχω να σου πώ και τó άλλο: ή τόση πρόοδος της Νίτσας και της Λίνας στο σχολείο σ' αυτή τή ζωηρότητα όφειλεται περισσότερο. Γιατί τήν κουταμάρα θαρρώ πως δεν τήν αναπληρώνει τέλεια ή επιμέλεια. Δέν πιστεύω να μην τó παραδέχεσαι κι' αυτό;

Κ^α ΚΑΤΙΝΑ, στενοχωρημένη, πού τήν άποστόμωσε ή μητέρα της:—Κα- λά, κατάλαβα. Δε λές, πως σά γιαγιά, θέλεις να τις υπερασπιστής κι' όχι... (Κοιτάζει από τή θέση της στο δρό- μο.) Α, νά τες! Έρχονται στην ώρα. Μου φαίνονται μάλιστα θυμωμένες. Κοιτάξέ τις πως τρέχουν: σά να κυ- νηγά ή μ'ά τήν άλλη.

Η ΓΙΑΓΙΑ, σηκώνεται και πλησιά- ζει στα τζάμια τού παράθυρου· βλέ- πει έξω (μόνη της):—Αχ, Παναγία μου! Φουρτούνα θάχουμε. Οι έγγονές μου έρχονται να με βγάλουν ψεύτρα για όσα καλά είπα γι' αυτές.

Κ^α ΚΑΤΙΝΑ:—Τις είδες; Τώρα νακούσης τι φωνές θά βγάλουν, μόλις μπουν μέσα. (Με παραφορά:) Έπει- τα μου λές για τήν έξυπνάδα τους. Τι να τήν κάνω γώ τή έξυπνάδα τους, σά με συρίζουν καθεμέρα, κάθε ώρα; Νά τή δράσω αυτή τήν έξυπνάδα!

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Μά γιατί κάνεις έτσι; Μπορεί νάτρεχαν έτσι από άλλη αί- τία: να πεινάνε, να διψάνε, να κρυώ- νουν, για χίλια δυό πράματα. Άφη- σε να δομε πρώτα.

[Άκούγεται έξω θόρυβος. Έπειτα φωνές, κλάμματα, ταραχή.]

Κ^α ΚΑΤΙΝΑ:—Δε σόβ τó είπα; Τις άκους; Από τήν ξωπόρτα άρχι- σαν. Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! Τι θά γίνω μ' αυτά τά παιδιά! (Βγαίνει από τó βάθος με φωνές άπελπισίας.)

Η ΓΙΑΓΙΑ, πού τήν άκολουθεί ως τήν πόρτα:—Ήσυχα, με τó καλό. Προσπάθησε να τις συμβιάσής. (Ο θόρυβος και ή ταραχή μεγαλώνει. Μό- νη της:) Ποιός ξέρει γιατί να πιάστη- καν πάλι! Ό,τι και νάνα όμως πρέ- πει να ήσυχάσουν, γιατί σέ λίγο θά- καίμένος με τόση κούραση νάρθη να δρ ή γκρίνιες. (Ο θόρυβος μεγαλώνει περσισότερο. Πλησιάζει.) Χμ! Έρ- χονται. Και τι να πώ τώρα; Δε δα- στεί ή καρδιά μου να τις μαλώσω! Δέν μπορώ!

ΣΚΗΝΗ ΙΙ

Μπαίνουν ή Κ^α ΚΑΤΙΝΑ, ή ΝΙ- ΤΣΑ και ή ΛΙΝΑ. Τις κρατάει ή μη- τέρα τους κάθε μ'ά με τ'όνα χέρι, σά να τις οδηγεί με τή βία. Διαμαρτύρον- ται κλαίγοντας.

ΝΙΤΣΑ:—Είναι... δικιά μου... έ... γώ... τή... θρή... κα!...

ΛΙΝΑ, στόν ίδιο τόνο:—Και μένα δικιά μου είναι. Έγώ τήν είδα από μακριά, μ'ά δεν πρόφτασα να τρέξω να τήν πάρω.

ΝΙΤΣΑ:—Ναι, ναι. Αυτά δεν είν' αλήθεια.

ΛΙΝΑ, πού άγριεύει:—Δέν είναι αλήθεια; (Κάνει να ξεφύγει από τó χέρι της μητέρας της.)

Κ^α ΚΑΤΙΝΑ:—Οι έγγονές σου, μητέρα. Νά, βλέπεις πόσο ζωηρές είναι!

Η ΓΙΑΓΙΑ, με άπορία:—Μά εγώ δεν κατάλαβα τήν τρέχει. Γιατί κλαίνε, τι έχουνε; (Στά κορίτσια:) Τι έχετε, μπρέ παιδιά μου; Τι σ'ας λείπει και γκρίνιάζετε;

ΛΙΝΑ:—Νά, γιαγιά... Βρήκα μιά..

ΝΙΤΣΑ, τή διακόπτει:—Όχι, για- γιά! Δε βρήκε. Έγώ βρήκα.

ΛΙΝΑ:—Κι' εγώ βρήκα, γιαγιά.

ΝΙΤΣΑ:—Όχι, όχι, δε... Η ΓΙΑΓΙΑ:—Ε, καλά λοιπόν. Βρήκατε! Μά τι βρήκατε;

ΝΙΤΣΑ, } σύχρονα:— Μ'ά λίρα, ΛΙΝΑ }

μ'ά λίρα χρυσή!

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Μ'ά λίρα χρυσή; Μπράβο σας! (Μόνη της:) Έδώ έχει σημασία μεγάλη τó βρήκα και βρήκες. Είχαν δίκιο να επιμένουν τόσο. (Στά κορίτσια:) Καί γι' αυτό κάνουνε έτσι, κλαίτε κι' είσατε τόσο άγριεμένες,

πού να φοβάται ή καλή σας ή μαμά να σ'ας άφήση; Έπειδή βρήκατε μ'ά λίρα! Όρατα! Μ' άν χάνατε μ'ά λί- ρα:—Ελάτε, καθήστε, να μάς πήτε πως τή βρήκατε. Δόσε μου τις έδω. (Τις παίρνει από τά χέρια της Κ^ας Κατίνας.)

Κ^α ΚΑΤΙΝΑ, πού τις άφίνει με δισταγμό:—Υπ' εδύθη σου, μητέρα!

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Ήσυχασε και ή Νί- τσα κι' ή Λίνα είναι καλά κορίτσια. Ό,τι έκαναν, έκαναν. Τώρα θά μάς διηγηθούν πως και πού βρήκαν τή λίρα κι' έπειτα θά τούς ποδμε μες τι πρέπει να γίνη. Ελάτε, καθήστε δώ. (Τις καθίζει στόν καναπέ και στη μέση τους κάθεται αυτή. Η Κ^α ΚΑ- ΤΙΝΑ πλησιάζει στην πρώτη της θέ- ση, κοντά στο παράθυρο.)

Η ΓΙΑΓΙΑ:—Λοιπόν, ποιά τή βρήκε;

ΝΙΤΣΑ:—Εγώ!

ΛΙΝΑ:—Εγώ!

(Έπεται τó τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΡΩΤΙΜΑ

*Αγαπητοί μου,

ΗΝ άλλη φορά σ'εγραφα για ένα μικρό κοριτσάκι που έχασε το δρόμο του. Σήμερα θά σ'εμιλήσω για ένα άλλο πού... τον βρήκα. Μάλιστα, για ένα κοριτσάκι που από δυο χρόνων —σήμερα μόλις είναι πέντε,— ανακάλυψε πώς είχε κλίση μουσικού κι' εκάθησε μπροστά στο πιάνο της μητέρας του κι' έπαιξε αυτοσχέδια την πρώτην του σύνθεση. Πώς σ'εφαίνεται κι' αυτό; Τό πιστεύετε; Και όμως είναι γεγονός. Τό θαυμάσιο αυτό κοριτσάκι ονομάζεται Ρένα Κυριακού, κατοικεί στο Νέο Φάληρο, έδωσε πολλές φορές ως τώρα δείγματα της πρώτης τέχνης της σ' ένα σωρό μουσικούς και ειδήμονες που έμειναν έκθαμβοι, μερικοί απ' αυτούς έγραψαν άρθρα στις εφημερίδες, και σήμερα για τη μικρή Ρένα Κυριακού μιλεί εδώ ελός ο κόσμος!

Τό φαινόμενο ωστόσο δεν είναι σπάνιο. Συχνά παρουσιάζονται στον κόσμο παιδάκια, που πριν μάθουν γράμματα, πριν μάθουν νότες, παίζουν στο πιάνο κομμάτια δικά τους. 'Αλλά τις περισσότερες φορές τό φαινόμενο είναι απλώς περιεργό χωρίς άλλη σημασία. Τα παιδάκια δηλαδή αυτά, μεγαλώνοντας, δεν κάνουν τίποτα. Τό πρώτο ταλέντο τους ή σβύνει ολότελα ή μένει στάσιμο. 'Αξαφνα εδώ σ'ας 'Αθήνας, τό τελευταία χρόνια, φάνηκαν άλλα δυο τετοια παιδιά, που για τό καθένα πολός λόγος έγινε στον καιρό του. Τό πρώτο χάθηκε· σήμερα δεν είναι ούτε καν μουσικός! Τό δεύτερο πάλι έχεινε ένας καλός πιανίστας μά τίποτα περισσότερο. Κάποτε όμως συμβαίνει τό ταλέντο αυτών των μικροσκοπικών συνθετών να είναι αληθινό· και μεγαλώνοντας να γίνονται Μόζαρτ, Μπετόβεν, Σοπέν και Σαίν-Σάνς. Γιατί κι' ελοι αυτοί από μικροί άρχισαν να συνθέτουν: από νήπια τριών και πέντε χρόνων. Και γενικώς, τό μουσικό ταλέντο είναι από τά πρωιμότερα.

Όταν λοιπόν βρίσκεται κανείς μπροστά σ' ένα τέτοιο φαινόμενο, δεν μπορεί να πη με βεβαιότητα: «τό παιδάκι αυτό θά γίνη Μπετόβεν!» Τis περισσότερες φορές θά γελασθή. Τό παιδάκι αυτό δεν θά γίνη παρά τό

πολύ-πολύ ένας Δώρης Μαργαρίτης. Λέγουν όμως οι ειδικοί γι' αυτή τη μικρή Ρένα Κυριακού, πώς είναι κάτι αληθινά εξαιρετικό και προβλέπουν πώς δεν μπορεί παρά κάτι να γίνη. Αυτό είναι ακόμα πιο περιεργό, γιατί τό πρώτο μουσικό ταλέντο, αυτή τη φορά, είναι γυναικειό. Και καθώς ξέρετε, ή Μουσική, μόνη από τις 'Ορατές Τέχνες, δεν αριθμεί πολλές μεγάλες γυναίκες. Τί λέω; Καμιά! Μπορεί πέντε-δέκα γυναίκες στον κόσμο, όπως ή δική μας 'Ελένη Λαμπρή, να έκαμαν και μουσικές συνθέσεις δικές τους, αρκετά καλές· αλλά Μόζαρτ θηλυκός δεν φάνηκε ποτέ στον κόσμο, ούτε Σοπέν. 'Εκτελέστριες λαμπρές γίνονται οι γυναίκες, —πιανίστρες, βιολίστρες, άρπίστρες και καθεξής. Μαθαίνουν και την επιστήμη της Μουσικής στην εντέλεια και μπορούν να κρίνουν μία σύνθεση ή να διευθύνουν μία όρχήστρα. Συνθέτριες όμως όχι. Και γι' αυτό κάνει τόσο μεγάλη εντύπωση τό φαινόμενο της Ρένας Κυριακού. 'Αν είναι, θά έχουμε αύριο μία μεγάλη Γυναίκα στη Μουσική. Κι' ή Γυναίκα αυτή—μεγάλη μας τιμή—θά είναι 'Ελληνίδα!

'Αλλά να σ'ας πω την αλήθεια, εγώ άμφισβάλλω. Είναι τόσο δύσκολο, τόσο σπάνιο, να διατηρηθή και να εξελιχθή ένα ταλέντο που εμφανίζεται από τόσο μικρή ηλικία! Και πάλι θάταν τόσο εξαιρετικό να φανή μία μεγάλη Γυναίκα στη Μουσική! 'Αφού κι' αυτή ή 'Ελένη Λαμπρή, ή 'Ελληνίδα, που έγραψε όπερες κι' όπερέττες, χωρίς βέβαια να είναι κανένας θηλυκός Μπετόβεν, θεωρείται θαύμα μόνο γιατί είναι γυναίκα. Ναί, άμφισβάλλω πολύ αν είναι βάσιμες οι προφητείες των ειδικών για την Ρένα Κυριακού. Και πολύ περισσότερο αν μπήκε μέσα της, όπως λένε, ή ψυχή κανενός μεγάλου μουσικού. Δεν πιστεύω τόσο στην μετεμψύχωση!

Όπωςδήποτε, τό συνειθισμένο φαινόμενο των μικρών μουσικών είναι πολύ άναλογο με τό επίσημη συνειθισμένο των μικρών αριθμομηχανών. Καθώς ξέρετε, πολλά μικρά παιδιά, πριν μάθουν αριθμητική ή ό,τιδήποτε άλλο, μπορούν να κάνουν με τό νοο τους τό πολυπλοκότερα αριθμητικά προβλήματα. Τους λέτε άξαφνα: «Ένα μάτσο από 218 καλάμια· τά 109 έχουν από 12 κόμπους· τά 95 από 9, τά 8 από 7 και τά υπόλοιπα από 5. Πόσους κόμπους έχει όλο τό μάτσο;» Και σε δυο στιγμές σ'ε δίνουν τον σωστό αριθμό. 'Εκπληττεσθε και λέτε: «Τί μεγάλος μαθηματικός πού θά γίνη αυτό τό παιδάκι!» Και όμως δεν γίνεται

ούτε μικρός. 'Απεναντίας μεγάλοι μαθηματικοί έγιναν πολλοί πού, στην ηλικία αυτή, δεν ήξεραν ούτε να μετρήσουν ως τά εκατό. 'Ας μή μ'ας άπατούν λοιπόν τά πρώιμα φαινόμενα και άς είμαστε επιφυλακτικοί.

Σας άσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΟ' (Συνέχεια)

«Την άπεργία». 'Η μεγάλη λέξη είχε πιά προφερθή. 'Η Τρουσέτ την εξεστόμισε έτσι μπρός σ' όλον τον κόσμο, σχεδόν κατά πρόσωπο της 'Εξουσίας.

Είναι αλήθεια πώς τά πράγματα προχώρησαν· πολύ έδώ και μερικές ημέρες. Οι εργάτες είχαν πάρα πολύ θράσος και έχρησιμοποιούσαν κάθε τρόπο για να φοβερίσουν τους άδικαφόρους.

Έκεينو τό βράδυ, ή Διονυσία πριν ανέδη να πλαγιάση, έφερνε γύρω τον πατέρα της για να τον ειδοποιήση γι' αυτά πού γινόντανε στο πηγάδι του Κουριέρ, γιατί στο Λάν τά πράγματα δεν είχαν προχωρήσει τόσο πολύ. Δεν τόλμησε όμως να μιλήση. Έκεينو τό παγερό κούνημα του κεφαλιού του της έδανε τη γλώσσα.

Σκέφθηκε να τό πη πρώτα στη μητέρα της· μά έλεγε πάλι, πώς αν ή μητέρα της μιλούσε γι' αυτήν, θά έχανε έτσι μια εύκαιρία να τον πλησιάση, να του μιλήση και ίσως... να τον εξευμενίση.

Βλέπετε, αυτή ή ψυχρότης του, πού την είχε τόσο επιθυμήση, άρχισε πιά να της γίνεται άνυπόφορη.

Και όμως δεν τόλμησε ούτε άπόψε. Την άλλη μέρα όμως, θέλοντας και μή, χρειάσθηκε να τό κάμνη.

Την ώρα πού ή Διονυσία έδαζε τη σάρπα της για να γυρίση σπίτι, ή Τρουσέτ της έδωσε ένα φάκελλο και της είπε:

—Είναι για τον πατέρα σου. Να τό διάβαση και ν' άπαντήση.

—Σε ποιόν πρέπει ν' άπαντήση; ρώτησε ή Διονυσία, πού δίσταζε να τον πάρη.

—Θα τό ιδη μέσα. Μά πρέπει χωρίς άλλο να δώση άπάντηση.

Και λέγοντας αυτά, ή Τρουσέτ έχωσε σχεδόν τον φάκελλο στο χέρι της Διονυσίας, πού έτσι αναγκάσθηκε να τον πάρη.

Γύρισε σπίτι, και τό βράδυ πού έστρωσε τό τραπέζι τον έδαλε κάτω από την πετσέτα του πατέρα της, άφου τό είχε και της μητέρας της.

Όταν ο Κουριέρ κάθησε να φάγη,

είδε τό φάκελλο, τον άνοιξε και βρήκε μέσα ένα άπόκομμα από την έφημερίδα του Σωματείου των εργατών.

Τό διάβασε, τό τσαλάκωσε και τό πέταξε κατά γης.

—Ποιος τώφερε αυτό; ρώτησε τη γυναίκα του.

—Τώδωσαν της Διονυσίας, στο Κουριέρ, για σένα.

—Ποιός της τώδωσε;

—'Η κορη του Τρουσέτ. Τί να της πη αν τη ρωτήση;

—Τίποτα.

Τό άπόκομμα ήταν μια πρόσκληση του Συνδικάτου των 'Εργατών σε γενική συνέλευση για την άλλη μέρα. 'Ο Κουριέρ δεν ήταν γραμμένος στο Σωματείο και δεν είχε καμμία υποχρέωση να πάγη.

Έκατάλαβε όμως γιατί του έστελναν την πρόσκληση και πώς ήταν σχεδόν μια πρόσκληση και μια άπειλή. Έκατάλαβε επίσης πώς ή κόρη του θά υπέφερε από τά πειράγματα μερικών συντρόφων της. Γι' αυτό επρόσθεσε:

—Και πρό πάντων να μην ανακατευθώ σε τίποτα.

—Όχι, πατέρα, έννοια σας, άποκριθήκε ή Διονυσία με τόνο ύποταγής, σαν να μιλούσε σε κείνην ο πατέρας της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Έδώ χορεύουν.

'Η Διονυσία είχε ειδοποιήσει τον πατέρα της και όμως δεν έπαυε γι' αυτό να είναι άνήσυχη. 'Ηξερε πώς ήταν πολύ υπερήφανος και πολύ δικαίος, ώστε να ένωθη με τους δυσαρεστημένους. 'Ηξερε όμως επίσης πώς σε μερικές άπελπισμένες ώρες επαναστατούσε μέσα του, και πώς είχε πάρα πολύ υποφέρει για την ταπεινή όπηρεσία πού ή γυναίκα του είχε μια φορά στο σπίτι του Μπεκκάρ, σαν παραμάννα της Ζερμαίν.

Και όμως ούτε φανερά σηκώθηκε εναντίον των προϊσταμένων, ούτε στο Σωματείο είχε γραφθή, ούτε ήταν όπαδός της άπεργίας.

Όλοι οι σύντροφοί του ήταν περιεργοί γι' αυτή τη στάση του, πού δεν την έννοούσαν.

Στό άναμεταξύ, τά πράγματα προχωρούσαν.

Οι εργάτες, επαναστατημένοι σχεδόν, συσσωματωνόνταν· αλλά τό ίδιο έκαμναν και τά άφεντικά». Δηλαδή οι διάφορες μεταλλευτικές 'Εταιρίες ένώθηκαν σε Σύνδεσμο και έπαιρναν μαζί άποφάσεις.

Τριγύρω από τά μεταλλεία, και στο βάθος του πηγαδιού, ο Κουριέρ κάτι είχε καταλάβει από τά μισόλογα μερικών κακοκεράλων. 'Αν δεν του μιλούσαν όμως κατά πρόσωπο για να τον υποχρεώσουν να ένωθη και κείνος με τους άλλους εργάτες και να υπερασπίση τά δικαιώματα του, ήταν γιατί ο Κουριέρ, πάντα άμιλητος και σκοτεινός, δεν είχε σχέση με κανένα.

Τον θεωρούσαν σαν ένα άγριάνθρωπο πού δεν έκαμε βέβαια κακό σε κανένα ως τώρα, μά πού φρόνιμο θά ήταν να τον φοβούνται και να τον

σμα. Την ώρα πού πήγαινε να άδειάση τό πρώτο της πανέρι, ή Τρουσέτ πού την παραμόνευε, την έπλησίασε και την έρώτησε.

—Τί σου είπε ο πατέρας σου;

—Τίποτα.

—Τού έδωσες τό φάκελλο;

'Η Διονυσία άντι ν' άποκριθώ άδειασε τό πανέρι της πού της έκοβε τη μέση από τό βάρος, και γύρισε στο τραπέζι του καθαρίσματος.

'Η Τρουσέτ όμως την άκολούθησε.

—'Εδιάδασε την πρόσκληση;

—'Ο πατέρας μου δεν σκοτίζεται για δλ' αυτά.

—'Αλήθεια! Θά σκοτίζεται βέβαια για ό,τι δεν πρέπει! 'Αν νομίζει πώς οι άλλοι είναι βλάκες και δεν καταλαβαίνουν τά καμώματά σας με τους Μπεκκάρ και τους άλλους!...

—Τους Μπεκκάρ; άποκριθήκε ή Διονυσία τρομαγμένη. 'Ενας μήνας τώρα, ούτ' εγώ τους είδα ούτε οι γονείς μου.

—'Αλήθεια; Τί σύμπτωση! Και δεν μου λές, για ποιους μ'ας παίρνετε; Χθές πηγαίνατε μαζί τους με τάμ'αξί, σήμερα... δεν τους βλέπετε πιά! Την Κυριακή ντυνόμαστε ίδια κι' εμοια με την Δεσποινίδα του μηχανικού, κι' έπειτα... ούτε τους γνωρίζουμε καν... Κάθε μέρα έρχόμαστε στο Κουριέρ για να κάμουμε πώς δουλεύουμε στο τραπέζι του καθαρίσματος, ή αλήθεια όμως είναι πώς πραγματικά έρχόμαστε να κάνουμε τον κατάσκοπο, να σπιουνάρουμε αυτούς πού άπεργούν και να τά λέμε ύστερα σ' άφεντικά. Και βέβαια, άφου δεν βλέπομαστε πιά!

—Μ' αυτό δεν υποφέρεται! έφώναξε άγανακτισμένη ή Διονυσία.

—Μην πειράζεσαι· δά και τόσο. Μη θελήσης όμως να μ'ας κάνης να πιστέψουμε πώς σ' έδωκαν καθαρίστα στο Κουριέρ έτσι από εύχαρίστηση. Δεν είμαστε τόσο βλάκες.

—'Ας είναι όμως, είπε ή Τρουσέτ σε μια συντροφισιά της πού πήγαινε ν' άδειάση τό πανέρι της· δεν θά μ'ας έμποδίσουν βέβαια οι μισεροί να σιγουρίσουμε όπως θέλουμε τ' άφεντικά!

Όταν άκουσε τό όνομα Μπεκκάρ, ή Διονυσία έννοιωσε την καρδιά της να χτυπά.

—'Επειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«'Η Διονυσία έδωσε μαλαχολική αυτά τά ζώγη...»

ΠΑΡΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΟΡΩΝ
παράκλησάντα, μη ὑποχωροῦντος
πλέον εἰσπραίντορος, νάνανω-
ρον ἅμα τῇ ἡλῆς τὴν ἐξροφήν
ταυ, ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίκτυ-
π'· ἐδ' θείας εἰς τ
Γραφεῖον μου, εἰτε αἱ
τοποθεσίαι, εἰτε διὰ κομιοῦ αὐ-
εἰτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπικαγῆς

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 204ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 25ης Δεκεμβρίου: άλλα και πέραν της προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὧσον δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.]

425. Δεξιόγραφος.

Ἀν. ὠνυμία, συναίσθημα,
Τὰ θυὰ μαζὶ ἂν συνδέσῃς,
Μὴ φλογερὴ καὶ ἄνυδρη
Χώρα θάποτελέσῃς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μοντεχαρίστ.

426. Στοιχειόγραφος.

Ἀπ' ἀρχαῖο φιλόσοφο
Ἐνα γράμμ' ἂν ἀβύσῃς,
Μέγαν αὐτοκράτορα
Θὰ μὲ ἀναστήσῃς.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρ. τῆς Ἐλευθερ.

427. Ἀναγραμματισμός.

Ἐξ ἀγώνισμα κοινὸ
Τὸ ἀναγραμματίζω
Κ' ἓνα μνησκατικὸ
Ζῶον ἀντικρύξω.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρούδ.

428. Αἶνιγμα

Εἶναι μὴ πόλη τὸ θηλικό μου
Ὅπου τὴν ἔκτισαν, τὸ ἀρσενικό μου
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Αἰθρας

429. Σίγμα

+++++ = Ἑλλήν ποιητής.
* + * + * + * = Βασίλ. Σπάρτης
* * + * * = Ποταμὸς Ἑλλ.
* * + * * = Πάθος ῥήματος
* * + * * = Ποταμὸς Βοιωτ.
* + * * * = Ποταμὸς Ρωσ.
+++++ = Ἄνθος.

Οἱ διδάξαντες μὴ τῶν Δωδεκανή-
σων καὶ πόλις τῆς Εὐβοίας.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

430-434 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐ-
κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχη-
ματισθῇ, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ,
ἀλλὰ τόσαι λέξεις:

Χῶμα, Πάθος, ἄμνος, πῆξις,
αὐτός.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σανσελλώ.

435. Κρυπτογραφικόν.

1234567890 = Ἀρχαῖος καλλιτέχνης
29450 = Δυσάρεστον
326347480 = Ἀρχ. θεοσεύς
4928053 = Κεφισοδρία.
563853 = Κράτος.
678653 = Σημεῖον.
78830 = Κράτος.
87123 = Ἀσθένεια
98753 = Ἐπαρχία Ἑλλ.
0324 = Ὑλικόν.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Πόθου

436-437. Δεξιόγραφος.

1. — Π ὅν δένδρον ἔχει ἐν μόνον
σύμφωνον ;
2. — Γ ὃν δένδρον ἔχει ἐν μόνον
φωνήεν ;

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου.

438. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀρχαίων

Αἱ κατωτέρω λέξεις νὰ μεταφρα-
σθῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν καὶ
νὰ σχηματισθῇ ἀρ-
χαῖος θεός :

πῆδος, δύναμη, γλυκός, σκρόφα.
*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουνέλη

439. Γρίφος.

Εἴτε νέι τις / βάς / ὁδοῦ
α τις / τις /

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πουλί τῆς Καταγίδ.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

440-442. Cinéma Rébus

Νὰ μεταφρασθῶν γαλλικα αἱ κα-
τωτέρω λέξεις καὶ νὰ προφερθῶν
γρηγορὰ ὥστε νὰκούσθῶν τρία ψυ-
δώνυμα τῆς «Διαπλάσεως».

1. — Χειρὸν ἔχον, στήν κλεψιδά,
ἐκαί, σωρός, πεινῶν ;
2. — Σκαπάνη, ψεύτικος.
3. — Ἐλάττωμα, μάρκα.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Οὐρανοῦ

443. Sans voyelles.

nl - hn sns - pn

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεώδους Μακεδόνας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ 10

127 Ἀρίων (σ, Ρίον) — 128

Ἰκαρία Καρία. — 129. Βόλος —

βέλος. — 130 Ὁ Τ. νοῖς, ἡ τίγρις

131. ΚΑΠΡΟΣ 132 — 135. 1. Πάν

ΑΚΡΙΣ (ΠΑΝΘ) 2. Ἀρης

ΠΡΟΣ (ΑΡΙΣ) 3. Ἀ-

ΡΙΣ πόλλων (ρίξ) ΠΟ

ΟΣ ΛΑΩΝ 4. Ἀθη-

Σ νῶ (ΠΑΘΗ ΝΑ.) —

136. 9 + 5 — 10 × 2 — 8 = 0. — 137.

ΣΑΠΦΩ (Σιρξ, Ἀοσιή Περίξ,

Φῶξ, Ὁ αἶος.) — 138. Ἀρχεσθαι

μυθῶν, ἀρχεῖν ἐπιστήσῃ. — 139.

Ὁ Ἀριστείδης ἐξεωρίσθη. (ὦ ι, ὅ

εἰς τι δῖς, ἔξ ο, ὅ εἰς δι.) — 140.

ΔΑΝΥΒΕ (ἀνε, nuée, un, bande,

ébène.) — 141. Qui court deux

lièvres n' en prend aucun.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δε. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ πᾶ-
χά δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δε. 1, 50.

(KB' — 455)

Σ ηρενέλ, τὴ μόδα τὴ βροσκω
τρέ ξολί, μὰ καὶ δειλὴ λίγο.

Ρίτα

(KB' — 456)

Ελλάδας Σύννημα, σὲ ξέρω.
ΕΧίλεις θεμέες εὐλές στή
γιορτὴ σου.

Ρίτα

(KB' — 457)

Ἰππόλυτε, εἴαβα ὥροιστάτα.
Ἰσέλλω. — Μπουμπουλίνα, Πι-
τσιρέκο, Ἐνδοξέ Ἑλλήν, μὲ
χαρὰ δέχομαι θὰ στε λο. — Κική
θὰ σοῦ γράψω. — Ἐπαναστάτη,
ἐσκόρπισες σὶὸ Διαπλάσιόκοσμο
τόσο γιάττω, πέρσω καὶ φέτος,
ποῦ μὲ τὸ δικὴν τρένομας ὀλοι
ἀπ' τὸ κῦο! Ἀνακολύψεις σου,
ἐτήλεγκρήψα ἐπειγόντος σὸν...
Ἐδισων.

Ρίτα

(KB' — 458)

ΜΕΜΦΙΣ, φουρτούνα εἰμὶ ἐ ;
κᾶμα κανέα τοξείδακι καὶ
βλέπομεν. — ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' — 459)

Ρίτα, αὐτὸ ἀκόμα σὺ εἶπες —

ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(KB' — 460)

ΚΙΚΗ, προσωρινὸ τὸν λές τὸ
Σύλλογόν σα ; Ἐ, ὡ τὸν ἰομῖζα
γὰ παντοτεινόν. Κρίμας ποῦ εἰμαι
καὶ φεμινιστή. — ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

(KB' — 461)

ΚΙΚΗ, νὰ πῆς τῆς φιλενάδας σου
νὰ εἶναι πλέον ἐχέμυθο ;
γιατὶ ἀλοῖμονο. Θέλεις νὰ σὲ ἐξ-
σκεπᾶσω κι' ἐγώ ; — ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ

(KB' — 462)

ΜΕΜΦΙΣ, δὲν μου λέξ, ποῖο
χρῶμα τῆς γαλλικῆς σημαίας
ἀποτελεῖς ;

ΣΥΝΗΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(KB' — 463)

Νίτσα Ἰωαννίδ. ν, ὅταν πᾶς
ταξιδάκι, μὴ ξεχάσῃς νὰ
πάρῃς καὶ δύο τρεῖς τενεκέδες
λάδι, γὰ νὰ καταπορῇς τὴν αὐρο-
τούνα. ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' — 464)

Αλήθεια λέξ, Λαορία Ἀηδών,
μα ἔλα ποῦ ἔχω συμπάθεια
στὰ χαίρυντικὰ ὀνόματα.

Τρελλὴ Χορεύτρια

(KB' — 465)

Βατρίκη, βρήκα ἐγὼ τὴν αἰτία.
Θες νὰ σοῦ τὴν γράψω ;

Φράουλα

(KB' — 466)

Ἡ ὥρα τῆς Κιουτάχειος καὶ τρελ-
λῆ Χορεύτρια, ἀνταλλάσσω
Μ. Μ.

Ροβεσπιέρος

(KB' — 467)

Ανταλλάσσω ἐπιστελὰς καὶ ε. ρ
μὲ δεσποινίδας μορφωμένας,
Ἀθηνῶν Πειραιῶν, Ἀμαρυντοῦ,
Κηφισιάς. Γράψατε: Ἰαν Ἀγγελ.
Λουκέρνη, Τροίας 2, Ἀθῆναι διὰ
Ροβεσπιέρον.

(KB' — 468)

Ντέκετιβ, σὲ ἀνεκάλυψι· εἰσαι
ὁ Στερ. Σηγιοιουλτζόγλου.

Ἀρσέν Λουπέν.

(KB' — 469)

Μαίανδρος, φερρίστηκες ; Γεῖ-
το α σου· ἸΠΠΟΛΥΤΟΣ

(KB' — 470)

Ζεζάνιον τοῦ Πέραν, θὰ σὲ ἀνα-
καλύψω· εἰμαι Κωνσταντίν. ν
πολίτης! Ποῖα εἰμαι ;

Λευκὸ Ἀραπάκι

(KB' — 471)

Ζακυνθινέ, εἰσαι ὁ Σ. Μπαγδα-
τόπουλος. Τελευταῖε Παλαιο-
λογε, συμμεριζόμεναι φρονήματά
σας ὑποστηρίζομεν ὁμοφώνως.

Ἀφρόκωρο, Νανουρίστρα

(KB' — 472)

Παιδιά, Μ. Μ. ἀνταλλάσσουν μὲ
ὅλας καὶ ὅλους τῆς Ἀντισμέ. η
Πασχαλίας καὶ Φοῦξια.

(KB' — 473)

Ἡρωῖς Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς,
εὐχομαι τὸ ταξίδιόν σας στὴ
Γερμανία νὰ ἀποβῇ εὐχάριστον.

ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(KB' — 474)

Ντέκετιβ — Σ. εργ. Σηγιοιουλτζό-
γλου· ἐκδίκησις. — Ἀλογόμυγα

(KB' — 475)

Ἰαγωνισμός Μ. Μ. Βραβεῖα:
Δ' Ἀ' «Πόλεμος». — Β' «Φοιτηταί»
Προθεσμία δῆμινας. Δ' ἱς: Ἀκ-
κίλαν, Πορταριάν Βίλου.

Ἀκκίλας

(KB' — 476)

Διαγωνισμός κατ' — ποστάλ.
Βραβεῖα: Δ' «Θέατρον» τόμος
Γ' Β' «Μηχανή». Προθεσμία

δῆμινας, Δ' ἱς: Ταγγό, Πορτα-
ριάν Βίλου.

Ταγγό

(KB' — 477)

Ἰνές, Ἀφελῆς Κυπριοπούλα, ἐστει-
λα· συγγνώμην διὰ τὴν ἀγο-
πορίαν.

Διαβολόπαιδο

(KB' — 478)

Νεες Ἀβτιδέα, σὲ ἀνεκάλυψα·
εἰσαι ὁ Γαφργίος Βεκαρέλης.
Ρολάνδος ὁ Ἀνατόλ

(KB' — 479)

Α' ταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους καὶ
ὅλας σ.ς. μέσον Δ' ἀπλὰ εως
Ρολάνδος ὁ Ἀνατόλ

(KB' — 480)

Δ' αβολόκι τῆς: Ἡλιουπόλεως,
θὰ σοῦ πῆγαίνε καλὴ ερα
Διαβολόρος.

Χόρυβδς

(KB' — 481)

Δ' ΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ σκίτσων, ὕδα-
τογραφῶν καὶ κατ' — ποστάλ.
Προθεσμία τοῖμινος. Β' αβ-
τιὰ δύο Δ' ἱς: Memphis, Heliopolis,
Egypte.

(KB' — 482)

Αφελῆ Γυμνασιόπαι, Πανταχοῦ
Α' Παρών, Πλανόδιε, Μπερμπαν-
τίκο. Πιερόντε. Κική, «Ὀδὲς»,
καὶ ὅσοι σὰ, ἐπρότεινα Μ. Μυστι

Μεγάλῃ τιμῇ θὰ τὸ θεωροῦσαμε,
ὅν λαβαίνετε ἰέρους σὸν προκη-
ρυχθέντα Β' Πρωτότυπον Διαγω-
νισμὸν μας.

Ἀρχηγὸς «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ»

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(KB' — 483)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»
Ἰδρύθηκε σὸν Πειραιά.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΡΟΔΟ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ ΑΣΣΑΡΑΤ

ΤΑΜΙΑΣ ΔΕΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ

ΠΡΟΕΔ. ΣΥΝΕΛ. ΜΠΟΕΜ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

ΗΠΕΙΡ. ΑΓΩΝ. ΦΙΓΓΑΡΟ

ΚΥΜΑΤ. ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟ ΦΟΥΡΙΟΣ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΙΚΟ ΦΟΝ ΚΡΑΚ

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΙΑΡΚΟΣ

ΔΙΑΓΝΩΣΜΩΝ ΣΑΝΣΕΛΛΟΡ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Ναυάρχου Μπῆττυ 32

(KB' — 484)

Δ' αβολοπαῖδ = Μ. Ε. — Πικρο-
δάφνη — Π. Σ. Νι ἡ οῦ ;
Πανταχοῦ Παρών

(KB' — 485)

Χαιρῶ ἀταξάπαντας, ἰδιαιτέ-
τως τοὺς Σίσυφον καὶ Μπερ-
μπαντάκον.

Τσάρος

(KB' — 486)

Γαῖά σου, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταν-
τίνου. — Σ. Γκού.α. (Παοντόν)
Τ. ἄρος

(KB' — 487)

Τριανδρία, ἰὶ ὕπνο ποῖονετε, ἐ-
λαφρὸ ἡ βαρὺ; Τσάρος

(KB' — 488)

Αποτελέσματα Βαρειάδη Βρα-
βεῖον: Ματωμένο Δαφνόκλαδο.
Λοιπὸς εὐχαριστῶ. Ματωμένο
Δαφνόκλαδο. συγχαρητήρια.

(KB' — 489)

Δ' ΙΑΥΛΑΣΟΠΟΥΛΑ. ΑΝΑΜΕΙ-
ΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΤΗΝ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑ-
ΤΟΡΙΑΝ ΜΕΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ
ΘΡΙΑΜΒΟΥΣ.

(KB' — 490)

Ασπροῦλα, γιατί μὲ κατηγορεῖς
τόσο φριερά; Ἀπάντησέ μου.
Σουσουράδα

(KB' — 491)

Ἰππόλυτε, ἀουά! μὴν νὰ ἡς τὸν
κουτό· τὰ Μ. Μυστικά διαβιβά-
ζονται δι' ἡς Διαπλάσεως.

Ἡρώς τῆς Κιονιάχειας

(KB' — 492)

Α' Διαγωνισμός Μ. Μυστῶν.
Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα
3: Καὶδὸς Δρόμος, Ροβινσών, Φω-
τῆς. Δ' ἱς: Πλάτων Σπαρτόπου-
λον, Βογιατζῆδικα 19, Σμύρνη.